

LBRIS

We know
books

Alexandra Medeea

DESTINE

bestseller

Chişinău • Bucureşti

2022

Capitolul 1	5
Capitolul 2	10
Capitolul 3	19
Capitolul 4	25
Capitolul 5	29
Capitolul 6	36
Capitolul 7	42
Capitolul 8	46
Capitolul 9	52
Capitolul 10	58
Capitolul 11	63
Capitolul 12	68
Capitolul 13	75
Capitolul 14	83
Capitolul 15	89
Capitolul 16	95
Capitolul 17	101
Capitolul 18	106
Capitolul 19	113
Capitolul 20	119
Capitolul 21	124
Capitolul 22	129
Capitolul 23	134
Capitolul 24	140
Capitolul 25	146
Capitolul 26	156
Capitolul 27	160
Capitolul 28	166
Mulțumiri	170

„Ești la înălțimea destinului tău?”

William Shakespeare

Capitolul 1

Cu 6 ani în urmă

Privesc melancolică tufișurile de trandafiri din grădină. Fascinată, urmăresc cu gândurile rătăcite labirintul spinilor însetați de sângele roșu precum petalele florilor lor. Îmi imaginez că tăinuia povestea unei femei frumoase și puternice, lipsită de nevoia unui prinț călare pe un cal alb, căci ea cunoaște mersul vieții, iar viața a făcut-o să prindă spini.

– Cassandra, hai la masă!

Sunt ruptă brusc din gânduri de către Mary, care mă strigă din bucătăria palatului.

Mă întorc cu privirea spre femeia din pragul ușii care bate nerăbdătoare din picior. Fiind bucătar-șef și o mamă pentru mine, îi urmez numaidecât ordinul.

Las coșul cu ouă pe o ladă părăsită lângă intrare, apoi mă așez cu mișcări elegante la masă unde mă așteaptă tot personalul bucătăriei. Unii chicotesc, alții își dau ochii peste cap când îmi observă manierele demne de o domnișoară de viță nobilă. Am învățat multe stând în preajma familiei regale, mai ales a prințului moștenitor, William Calore al III-lea.

Mary își drege glasul, atrăgând atenția celor de la masă.

– În seara asta va veni regele Oliver din Povergia și va avea loc un mare festin! Regele nostru ne-a dat ordine precise. Totul trebuie să iasă perfect pentru a-l face să semneze un tratat între regate. Ar fi minunat, căci în Povergia crește fructul dragonului și alte minuni care la noi nu se găsesc.

– După ce terminăm de mâncat, neapărat ne vom apuca de treabă!

Vocea unui ajutor de bucătar întoarce toate capurile spre ea. Vorbise cu gura plină de pâine, dezvăluind conținutul mestecat

printre dinții gălbui. Strâmb din nas dezgustată și îmi concentrez atenția în farfuria mea plină cu tocană de legume.

– Nu uita de maniere! o ceartă blând Mary.

Masa continuă în liniște, fără alte discuții sau bârfe piperate.

Cu mult efort, am terminat de mâncat întreaga cantitate de legume, strâmbându-mă la fiecare înghițitură. Nu îmi era foame, însă știam că nu o să mai apuc să mănânc nimic până nu se termină festinul dintre regi. Poate am ocazia să îl găsesc pe Will înainte să plece în sala de întruniri.

Doica lui mă gonește atunci când bat la ușa dormitorului său, așa că nu am altceva de făcut decât să mă supun și să plec. William, pun rămășag, și-ar fi dorit să mă vadă, dar fiind prinț moștenitor are multe sarcini de îndeplinit, chiar dacă multe sunt plictisitoare.

După ce m-am plimbat singură pe plajă, locul în care petrec cel mai mult timp cu Will, m-am întors în bucătăria palatului unde era multă zarvă. O văd pe Mary agitându-se pe lângă cup-toarele fierbinți, așa că merg la ea să mă ofer să o ajut cu ce are nevoie.

– Cassie! Perfect! Du-te și servește desertul la masă împreună cu celelalte fete! Dar mai întâi îmbrăcate în uniformă! îmi zice Mary grăbită, apoi se face nevăzută.

Mă schimb repede într-o debara cu produse de curățenie, apoi iau un platou cu desert. Sunt singura copilă din șirul lung de servitoare. Cu toate că Mary le-a numit „fete”, majoritatea au peste douăzeci de ani.

Intrăm în sala de bal unde se află o masă prea mare pentru patru persoane, însă protocolul trebuie respectat cu sfințenie, indiferent de numărul de oaspeți.

Îl văd pe Will și îi zâmbesc cu colțul gurii. Știu că nu îi plac tipul ăsta de festine, dar nu poate lipsi de la o asemenea întâlnire importantă între regi. Regina Tatiana îmi aruncă o privire fugară, apoi revine la conversația despre politică. Regele Francis nu se

uită deloc la mine, dar nu îl condamn, eu sunt servitoare, iar dacă ești rege, este josnic să te uiți în ochii slugilor. Așa se comportă doar la evenimente: când nu sunt vizitatori, se comportă... acceptabil.

Las farfuria cu tiramisu în fața regelui Oliver, apoi mă întorc și dau să plec.

– Ce frumoasă servitoare ai, Francis! Cât ai vrea pe ea? zice Oliver cu un zâmbet perfid pe față și mă analizează atent din cap până în picioare.

William lovește masa cu mâna încleștată în pumn, făcându-mă să tresar surprinsă.

– Nu e un obiect! Nu e de vânzare!

Se așterne o liniște apăsătoare, nimeni nu îndrăznește să lase un sunet să-i scape. Mă abțin să nu tremur în fața lor. Gândul că aș putea ajunge pe mâna moșneagului ăstuia mă îngrozește teribil. Tensiunea este atât de densă, încât aș putea să o tai cu un cuțit.

– Rege Oliver! Această tânără este o prietenă apropiată nouă. Chiar și dacă nu era, regatul nostru interzice sclavia și vânzarea de persoane. Fără supărare, dar ce ai spus nu se cuvine deloc! i se adresează regina Tatiana calmă, strângând puternic furculița.

– Regina are dreptate! Ar trebui să depășim momentul. Să continuăm discuția despre granița dintre Everlin și Povergia! intervine și regele Francis.

Îi mai arunc o ultimă privire lui Will, apoi plec rapid din sală, nedorind să fiu aproape de regele Oliver. Inima îmi bate cu putere și am senzația că picioarele nu mă mai ascultă. Ca prin vis, ajung înapoi în bucătărie.

– Mary, te mai pot ajuta cu ceva?

– Nu, scumpa! Însă Merlin te-a chemat în atelier. Zicea că trebuie să îți spună ceva important, îmi răspunde femeia și îmi face semn către ușă.

Ridic din umeri, apoi ies pe coridorul prea familiar, îndreptându-mă spre turnul unde se află vrăjitorul regal. El și William sunt singurii mei prieteni adevărați din palat, singurii care sunt

dispuși să petreacă neobligați mai mult de o oră cu mine și cărora chiar le place compania mea.

Deschid încet ușa de lemn care scârțâie ascuțit sub presiunea mâinii mele. Merlin se agită printre cărțile sale și amestecă în grabă niște plante ciudate în ceanul vechi.

– Mary mi-a spus că m-ai chemat. Ce doreai să îmi spui? întreb din pragul ușii.

– Nu am timp pentru detalii! Închide ușa cu zăvorul și vin-o lângă mine!

Agitația din tonul său mă îndeamnă să fac exact așa cum mi-a cerut și, pentru a doua oră pe ziua de azi, inima mi-o ia la goană făcând ca adrenalina să îmi curgă nebunește prin vene.

– Ce s-a întâmplat?

Mă apropii cu reținere de măsuța de lemn care rezistă sub o greutate mult prea mare pentru ea. Observ cum licoarea din micul cean al vrăjitorului își schimbă culoarea din galben într-un mov întunecat după ce adaugă două lacrimi de sirenă. Privesc curioasă întregul procedeu, așa cum fac de fiecare dată când Merlin prepară o poțiune.

– Cassandra!

Tresar când îmi aud numele și îmi îndrept atenția către vrăjitor. O venă îi pulsează neîntrerupt pe frunte, fix lângă sprânceana, semn că ceva îl neliniștește.

– Nu mai am mult timp, vreau să bei imediat ceea ce îți voi da!

Pune câțiva stropi din acel lichid ciudat într-un pocal argintiu și îl întinde spre mine. Mă uit confuză la el și iau cu ezitare pocalul din mâna sa.

– De ce să beau? Ce s-a întâmplat? întreb precaută privindu-l atent pe Merlin.

– Ai încredere în mine?

O întrebare aparent normală, dar care cântărește mai mult decât ne putem gândi inițial.

– Da, normal...

– Atunci bea poțiunea! Trebuie să...

Cuvintele îi sunt întrerupte de ușa trântită puternic de perete, lăsând să intre cinci gardieni furioși în atelierul vrăjitorului. Locul este destul de larg încât să fie o distanță rezonabilă între noi și ei.

– Merlin! Ești acuzat de înaltă trădare! Predă-te imediat și vom avea milă! spune serios cel mai înalt dintre soldați.

– Cred că este o neînțelegere... Merlin niciodată...

– Tăcere! Merlin, îngenunchează imediat cu mâinile ridicate! strigă bărbatul furios îndreptând sabia spre vrăjitor.

Tac. Speriată de neputința mea în momentul de față, de viitorul lui Merlin.

El se uită spre mine, iar eu înțeleg mesajul. Înghit rapid lichidul dubios din pocal înainte ca unul dintre gardieni să mă oprească.

Vederea mi se înceteșează, picioarele mi se înmoaie și mă prăbușesc pe podeaua rece de lut. Înainte să mă pierd în uitare, deosebesc siluetele a doi soldați sărind și imobilizându-l pe Merlin care îmi mai aruncă o ultimă privire tristă.

Ce-am făcut?...

Mă trezesc pe o pajiște fermecătoare, încălzită de razele blânde ale soarelui și brăzdată de un râu micuț. Mă doare capul foarte tare, însă reușesc să mă ridic în șezut ca să văd unde mai exact mă aflu. Analizez rapid împrejurimile și observ, panicată, că mă aflu pe o insulă plutitoare... dar nu plutește pe apă cum ar fi normal, nu, plutește în aer. Mă ridic în picioare cu greu și merg precaută la marginea insulei. Privesc în jos și nu văd nimic... doar cer senin. Merg apoi spre râu și observ o colibă mică de lemn. Nu are ușă, așa că pot vedea ce este înăuntru: un pat modest și un ursuleț de pluș. Nu îndrăznesc să intru, poate fi o capcană.

Gândurile îmi sunt întrerupte de o lumină albastră care apare la câțiva pași de mine. Seamănă cu un portal. Din el iese un bărbat solid, blond, îmbrăcat în haine albe simple, largi. Ochii lui mă fixează intens și tresar când se apropie de mine.

– Cine ești? Ce vrei de la mine? întreb speriată, retrăgându-mă pregătită să o iau la fugă dacă va fi nevoie, cu toate că nu pot ajunge prea departe.

– Stai calmă, Cassandra! Sunt Henric, antrenorul tău personal. Sunt aici să te instruiesc în arta luptelor și a magiei, spune amabil și face o plecăciune în fața mea.

Îl privesc sceptică. Nu îl cunosc și nu am încredere în el, însă am nevoie de răspunsuri.

– Să zicem că are sens ce mi-ai zis acum... Dar cred că ar trebui să începem de altundeva: unde mă aflu mai exact?

– Sunteți în mintea voastră, my lady! Datorită poțiunii, ați căzut într-un somn adânc care vă protejează de dușmanii externi, așa putea zice. Stăpânul meu, Merlin, m-a convocat pentru a vă învăța tot ce știu pentru a fi pregătită să vă înfrunțați destinul.

Mă abțin să nu pufnesc iritată, demonstrându-mi manierele învățate, deși îmi stăpânesc cu greu emoțiile.

– Și care este destinul meu?

– Unul măreț, fără îndoială!

– Acesta nu este un răspuns clar la întrebarea mea.

– Nici nu trebuie, zâmbește amuzat de iritarea mea.

Îmi dau ochii peste cap și îmi strâng mâinile la piept. Am multe întrebări să îi spun, dar nu sunt sigură dacă ce îmi zice este adevărat. El, totuși, așteaptă calm să mă lămurească și în alte privințe, de parcă aș fi un animal sălbatic în preajma unui dresor.

– Nu înțeleg... De ce mi-a făcut Merlin una ca asta? Sunt o simplă servitoare la palat! Mama a murit când eram mică, iar tata nici nu îmi este cunoscut. Nu sunt cu nimic specială.

Henric mă privește lung de parcă ar cântări mintal ce să îmi spună în continuare. Arunc din nou o privire asupra insulei. Poate este o scăpare, însă nu o văd eu.

– Cassandra, te asigur că tatăl tău este un om bun și deține mari puteri magice. Puteri pe care le-ai moștenit și tu!

Vocea îmi readuce atenția asupra posesorului ei. Îmi vine să strig la el să nu se joace cu mintea mea. Știu deja cine sunt și nu am nevoie de un străin să îmi spună cum stau lucrurile. Știu și ce viitor mă așteaptă: un loc în palat alături de Will. Indiferent de poziția mea în ierarhia servitorilor, o să îi fiu alături până la moarte.

În ciuda faptului că mă iritată răspunsurile vagi ale lui Henric, o întrebare îmi înflorește în minte, una fără un răspuns știut, una care îmi arde sufletul.

– Dacă tot știi atât de multe, poți să îmi spui cum a murit mama? A fost găsită înjunghiată în odaia ei și nu s-a găsit făptașul până acum.

– Asta este o poveste pe care o vei afla mai târziu, încă nu ești pregătită să o auzi, îmi răspunde sincer și își lasă capul în pământ.

După alte câteva clipe de liniște în care asimilez toată informația, mă conving singură că visez și trebuie să mă trezesc

înapoi în camera mea din palat. Ca să grăbesc acest proces, mă pișc de mână. Trezar de durere, însă nimic nu se schimbă.

– Cassandra, nu visezi... oarecum... doar trăiești în subconștientul tău, momentan.

Henric pare amuzat de tot ce se petrece. Își înclină capul într-o parte, dar nici măcar o șuviță de păr blond nu se mișcă din locul ei.

– Deci tot ce trăiesc acum este „real”?

– Da.

– Că Merlin m-a adus în starea asta ca să mă protejeze?

– Da.

– De cine? Cine îmi vrea răul?

– De un vrăjitor malefic pe nume Agamemnon. El vrea să cucerească regatul Everlin și nu numai.

Oh, nu mă așteptam la un răspuns atât de transparent! Nu este un răspuns liniștitor, nici pe-aproape, însă e sincer și precis.

– Și eu ce legătură am eu cu asta?

– Tu vei fi cea care îl va opri sau cea care va muri de o sută de ori.

– Nu sună a ceva plăcut...

Strâmb din nas la auzul vorbelor lui Henric.

– Ești pregătită să începem antrenamentele?

Se întoarce cu spatele la mine și se îndreaptă leneș spre marginea râului, fluierând o melodie veselă.

– Dacă termin mai repede această pregătire, mă trezesc mai repede?

Strig în timp ce fug după el, iar el se întoarce pe călcăie, etalând un zâmbet larg, mulțumit de cooperarea mea.

– Cu siguranță! Însă va trebui să treci și de ultima probă pentru a te putea trezi din somnul magic, altfel vom lua antrenamentele de la capăt.

– Atunci fii sigur că sunt pregătită! Îi răspund clar și sigură pe mine.

Au trecut patruzeci de zile de când mă aflu pe această insulă din mintea mea. De fiecare dată când se întunecă afară și trebuie să merg la somn, fac un semn pe lemnul cabanei cu o piatră ascuțită, pentru a nu pierde șirul zilelor.

Henric m-a avertizat că timpul trece diferit aici decât în lumea reală, iar atunci când mă voi trezi din somnul adânc voi arăta altfel, mai bătrână. Acest gând mă înfoiară. Poate mă voi trezesc peste o săptămână, peste câteva luni sau chiar ani, dar înțeleg că acesta a fost riscul pe care și l-a asumat Merlin pentru mine, pentru binele meu.

Îmi fac încălzirea de dimineață așteptându-l pe Henric să apară în orice clipă. El spune că am terminat tot antrenamentul și sunt gata de testul final. Nu a vrut să îmi dea prea multe indicii legat de acesta.

După ce termin de făcut și ultima flotare, Henric apare, ca de obicei, din portalul strălucitor. Astăzi nu este îmbrăcat în hainele sale obișnuite, ci într-un echipament sportiv negru care se pune în contrast cu părul său blond și trupul zvelt. Nu pot zice că nu este frumos, pentru că aș minți, dar din ce am auzit de la el a împlinit un mileniu acum ceva timp.

– Ești pregătită, my lady? întrebă vesel venind lângă mine.

– Așa sper.

Ridic din umeri indiferentă, însă în interiorul meu se dă un război cu frica. A trecut o lună și jumătate, însă mă simt *mult* mai matură decât la început. De parcă nu mai am vârsta de doisprezece ani, ci mai mult.

– Să începem atunci!

Henric mișcă ușor din mână, iar din pământ apare un ring pentru lupte imens cât sala de bal din palatul lui Will. Îmi face semn să intru și îi execut ordinele numai decăt.

– Regulile sunt simple: o să apară pe rând câte o creatură cu care te vei lupta, însă înainte să înceapă bătălia trebuie să spui tot ce ai învățat despre ea în mai puțin de minut. Dacă învingi toate creaturile, ai trecut proba!

- Ok, am înțeles!

- Când auzi clopoțelul, creatura va sări la atac. Te asigur că vei simți ca în realitate fiecare lovitură. Ai întrebări?

- Ce se întâmplă dacă nu trec testul? întreb cu vocea subțiată din cauza emoțiilor.

Știam deja răspunsul.

- Vei face din nou tot antrenamentul, iar asta îți va lua mai mult din anii de viață din realitate. Henric mă privește rece; știi că nu face decât să-mi spună adevărul, dar uneori acesta este cel mai greu de suportat. Ești pregătită? mă întrebă încercând să îmi disperseze îngândurarea.

- Cu siguranță! zic serioasă și îmi iau poziția de luptă, păstrând minte doar scopul pentru care mă aflu aici.

În partea opusă a ringului se deschide o trapă, iar pe ea iese un... ciclop. Are cel puțin trei metri înălțime, este chel și poartă doar pantaloni de pânză rupți pe alocuri.

- Repede! Spune tot ce știi despre ciclopi, strigă Henric întorcând o clepsidră cu nisip care îmi arată timpul de răspuns.

- Sunt uriași, foarte puternici, aproape indestructibili. Punct slab: unicul lor ochi.

Ding!

Sunetul clopoțelului anunță începerea confruntării. Ciclopul vine rapid spre mine și încearcă să mă lovească cu palma sa mare, însă eu fac un salt pe spate, reușind să mă feresc la timp. Mă dau câțiva pași în lateral, pregătită să arunc o vrajă de foc către ochiului lui, dar, deodată, ciclopul sare și cutremură arena, iar atacul meu capătă o altă direcție.

- Haide, Cassandra! Amintește-ți ce te-am învățat! țipă Henric din afara ringului.

După ce îmi recapăt echilibrul și mă feresc de încă o lovitură, arunc o minge de foc spre ochiul ciclopului punându-l la pământ. Dispare într-o secundă și se deschide din nou trapa din podea. Pe acesta l-am învins cu ușurință.

Un câine gigantic cu trei capete și cu un șarpe în loc de

coadă, asemenea lui Cerber, își face apariția în ring. Înghit în sec când îmi aduc aminte informațiile despre el.

- Spune tot ce știi despre câinele monstruos! spune calm Henric, privindu-mă atent.

- Este foarte periculos și veninos, îi place să mănânce carne de om, iar mușcătura sa este letală. Punct slab: abdomenul sensibil.

După ce termin de spus, îmi apare în mână un mic pumnal care mă va ajuta să îl înving pe câinele denaturat.

Ding!

Clopoțelul sună din nou, iar sosia lui Cerber sare cu dinții ațintiți spre gâtul meu. Mă arunc într-o parte, evitând impactul cu bestia. Trebuie să găsesc o cale să ajung sub el.

Îl fac să mă urmărească prin ring încercând să îl aduc în poziția pe care o doresc. Mă opresc brusc, mă întorc spre creatură și mă las să alunec printre picioarele ei. Ridic pumnalul și îl înfig cu toată forța în abdomenul câinelui. Șarpele încearcă să mă muște atunci când vreau să mă pun pe picioare, dar cu o mișcare din încheietură, un bolovan creat de mine prin magie cade pe capul reptilei, strivindu-l.

- Cu asta ai terminat mai repede decât mă așteptam, spune uimit Henric.

- Mulțumesc!

Trapa se deschide din nou, iar de dat aceasta iese o creatură pe care nu mă așteptam să o văd vreodată. În fața mea stă un ghul în toată urâtenia sa.

- Spune-mi ce știi despre ghuli, zice serios Henric.

- Este un ghul. Deseori trăiesc în cimitire, deoarece le place carnea umană putrezită. Sunt spirite malefice care se găsesc sub diferite forme. Este greu să te lupți cu ele, deoarece sunt foarte vigilente.

- Și cum poți omorî unul?

- Decapitându-l! răspund rapid și imediat îmi apare o katană în mână.

Ding!